

[Tove Niemann]

»Kan ministeren oplyse, om der for nærværende i ministeriet er overvejelser eller planer om ændring af rammer og vilkår for en fremtidig fyldestgørende klagebehandling vedrørende indgivne klager fra fejlbehandlede tandlægepatienter?«

Svar (21/3 90):

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Idet der henvises til redegørelsen for den eksisterende ordning vedrørende klager over tandlæger, jf. besvarelse af spørgsmål nr. S 618, kan det oplyses, at der ikke er overvejelser eller planer om at ændre rammer og vilkår for denne ordning.

Spm. nr. S 620

Til *justitsministeren* (8/3 90) af:

Tove Niemann (FP):

»Kan ministeren oplyse, hvorledes ministeren har sikret sig, at diverse klagenævn og -instanser ved klagebehandlinger ikke primært varetager standsinteresser på bekostning af klageres retssikkerhed?«

Svar (16/3 90):

Justitsministeren (Engell):

Det følger af bestemmelsen i grundlovens § 63, at afgørelser, der er truffet af den offentlige forvaltning, i almindelighed kan indbringes for domstolene.

Gennemførelsen af et civilt søgsmål er forbundet med en række omkostninger for den, der vil anlægge en retssag for at få efterprøvet forvaltningens afgørelse, og er i øvrigt meget ressourcekrævende.

Der er derfor i de senere årtier på stadig flere områder ved lov etableret særlige klageordninger inden for den offentlige forvaltning. Gennem disse særlige klageordninger kan borgerne i almindelighed uden særlige omkostninger, og uden at advokatbistand er fornøden, på en nem og billig måde få efterprøvet en forvaltningsafgørelse.

Klageordningerne er på en række områder tilrettelagt således, at sagen kan forelægges for et særligt nævn eller råd, typisk et domstolslignende ankenævn, som sidste administrative instans.

Spørgsmålet om, hvem der skal deltage i ankenævnet, og hvilke interesser den pågældende skal repræsentere i nævnet, vil i almindelighed være fastlagt direkte i lovgivningen. Det er derfor lovgivningsmagten, som gennem reglerne om ankenævnets sammensætning har mulighed for at sikre, at klagerne over forvaltningens afgørelser på det pågældende område undergives en uvildig og betryggende behandling.

Det følger endvidere af almindelige forvaltningsretlige grundsætninger, at medlemmer af nævn og råd ikke i forbindelse med behandlingen af en konkret sag i nævnet eller rådet må varetage uvedkommende interesser. Er det sket, vil afgørelsen efter omstændighederne kunne tilsidesættes som ugyldig af domstolene.

Spm. nr. S 621

Til *justitsministeren* (9/3 90) af:

Hans Strunge (S):

»Vil ministeren tage initiativ til at ændre lov nr. 209 af 5. april 1989, § 50, stk. 1, 2. pkt., således at der ikke kan pålægges en ægtefælle bidragspligt ud over 10 år, hvis pågældende er tjenestemandsansat?«

Begrundelse

Ifølge § 50, stk. 1, 2. pkt., kan der foranlediget af særlige omstændigheder, dvs. tjenestemandsansættelse eller mindst 20 års ægteskab, pålægges en ægtefælle bidragspligt ud over lovens maksimum på 10 år.

Denne bestemmelse forekommer for så vidt angår gruppen tjenestemænd særdeles diskriminerende og uden saglig begrundelse.

Svar (22/3 90):

Justitsministeren (Engell):

Efter lov om bevarelse af enkepensionsret ved separation og skilsmisse er en fraskilt hustru ret til enkepension koblet sammen med omfanget af mandens bidragspligt over for hustruen.

Reglerne om bidragspligtens varighed og om de hensyn, der skal lægges vægt på i den forbindelse, findes i ægteskabslovens § 50. Bestemmelsens stk. 2 fastsætter, at bidragspligt – med mindre der foreligger særlige omstændigheder – kun kan pålægges for et bestemt tidsrum, der ikke kan overstige 10 år. Efter bestemmelsen er